BENDROJO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2025 m. birželio 4 d*

„Ekonominė ir pinigų politika – Riziką ribojanti kredito įstaigų priežiūra – ECB pavesti specialūs priežiūros uždaviniai – Sprendimas panaikinti kredito įstaigos veiklos leidimą – Nacionalinės teisės aktų dėl kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu pažeidimas – Reglamento (ES) Nr. 468/2014 83 straipsnio 2 dalis ir Reglamento (ES) Nr. 1024/2013 4 straipsnio 3 dalis – ECB atliekamo aplinkybių, pateisinančių panaikinimą, nagrinėjimo apimtis – Nacionalinių kompetentingų institucijų ir ECB kompetencija Bendrame priežiūros mechanizme (BPM) – Panaikinimo sąlygos – Pareiga motyvuoti – Teisė į gerą administravimą“

Byloje T-551/23

Baltic International Bank SE, įsteigta Rygoje (Latvija), atstovaujama advokatų M. Supe ir V. Supe,

ieškovė,

prieš

Europos Centrinį Banką (ECB), atstovaujamą E. Yoo, J. Poscia, K. Drēviņa ir M. Puidoko,

atsakovą,

BENDRASIS TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė O. Porchia (pranešėja), teisėjai M. Jaeger ir P. Nihoul,

posėdžio sekretorė I. Kurme, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

įvykus 2024 m. gruodžio 3 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: latvių.

Sprendimą

1 SESV 263 straipsniu grindžiamu ieškiniu ieškovė *Baltic International Bank SE* prašo panaikinti dėl jos priimtą 2023 m. liepos 3 d. Europos Centrinio Banko (ECB) sprendimą dėl kredito įstaigos, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, veiklos leidimo panaikinimo (toliau – ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės

2 Ieškovė yra Latvijoje įsteigta mažiau svarbi kredito įstaiga, kurios tiesioginę rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą vykdo *Finanšu un kapitāla tirgus komisija* (Finansų ir kapitalo rinkų komisija, Latvija; toliau – FKRK) ir kuri buvo integruota į *Latvijas Banka* (Latvijos bankas).

3 Manydama, kad ieškovė nuo 2012 m. pažeidinėjo savo, t. y. banko, pareigas, FKRK dėl jos priėmė kelis sprendimus.

4 Konkrečiai kalbant, 2016 m. kovo 9 d. FKRK priėmė *lēmums Nr. 61 par sankciju piemērošanu AS „Baltic International Bank“* (Sprendimas Nr. 61 dėl sankcijų skyrimo *AS „Baltic International Bank“*; toliau – Sprendimas Nr. 61), ir ieškovė jo neginčijo. 2019 m. lapkričio 29 d. FKRK priėmė *lēmums Nr. 191 par sankciju un pasākumu noteikšanu AS „Baltic International Bank“* (Sprendimas Nr. 191 dėl sankcijų ir priemonių skyrimo *AS „Baltic International Bank“*; toliau – Sprendimas Nr. 191); jį ieškovė ginčijo. 2022 m. gruodžio 22 d. FKRK patvirtino šį sprendimą *lēmums Nr. 255 par Finanšu un kapitāla tirgus komisijas padomes 29.11.2019. lēmuma Nr. 191 atstāšanu par negrozītu* (Sprendimas Nr. 255 dėl [Sprendimo Nr. 191] palikimo galioti). Ieškovė apskundė šį sprendimą *Administratīvā apgabaltiesa* (Apygardos administracinis teismas, Latvija).

5 Be to, 2022 m. gruodžio 12 d. FKRK priėmė *lēmums Nr. 215 par noregulējuma darbības nepiemērošanu Baltic International Bank SE* (Sprendimas Nr. 215 dėl pertvarkymo priemonės netaikymo [ieškovei]; toliau – Sprendimas Nr. 215) ir *lēmums Nr. 216 par finanšu pakalpojumu sniegšanas apturēšanu un pilnvarnieku iecelšanu Baltic International Bank SE* (Sprendimas Nr. 216 dėl finansinių paslaugų teikimo sustabdymo ir įgaliotinio paskyrimo [ieškovei]; toliau – Sprendimas Nr. 216).

6 2022 m. gruodžio 30 d. FKRK pateikė ECB pasiūlymą dėl sprendimo „dėl kredito įstaigos, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, veiklos leidimo panaikinimo“ ieškovės atžvilgiu (toliau – pasiūlymas dėl sprendimo).

7 2023 m. kovo 10 d. ECB priėmė Sprendimą ECB-SSM-2023-LV-1 WHD-2022-0014 dėl kredito įstaigos, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, veiklos leidimo panaikinimo (toliau – pirminis sprendimas), juo panaikintas ieškovei, kaip kredito įstaigai, išduotas veiklos leidimas.

8 Pirminis sprendimas grindžiamas trimis motyvais:

– pirmasis susijęs su tuo, kad ieškovė ilgai darė didelius pažeidimus, o pirminio sprendimo priėmimo dieną dar darė didelius 2019 m. birželio 13 d. *Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likums* (Kovos su pinigų plovimu, terorizmo finansavimu ir ginklų platinimu įstatymas; *Latvijas Vēstnesis*, Nr. 116, 2008) pagrindinių nuostatų, kuriose atskirai ir kolektyviai nustatyti leidimo panaikinimo pagrindai, pažeidimus,

– antrasis – su tuo, kad ieškovė ilgą laiką pažeidinėjo 1995 m. spalio 5 d. *Kredītiestāžu likums* (Kredito įstaigų įstatymas, *Latvijas Vēstnesis*, Nr. 163, 1995) 34[1] straipsnio 1 dalyje nustatytą pareigą sukurti veiksmingas vidaus kontrolės sistemas,

– trečiasis – su tuo, kad ieškovė pažeidė savo pareigą parengti ir įgyvendinti rizikos ribojimo principais pagrįstą strategiją, politiką ir procedūras, leidžiančias valdyti savo riziką, įskaitant Kredito įstaigų įstatymo 34[2] straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytą rizikos nustatymą, vertinimą, analizę ir stebėseną.

9 2023 m. kovo 24 d. sprendimu *Ekonomisko lietu tiesa* (Ekonominių bylų teismas, Latvija) pripažino, kad ieškovė likviduojama.

10 2023 m. balandžio 6 d. ieškovė pateikė ECB administracinei peržiūros valdybai prašymą peržiūrėti pirminį sprendimą.

11 2023 m. liepos 3 d. ECB valdančioji taryba pirminį sprendimą pakeitė identiško turinio ginčijamu sprendimu, šis įsigaliojo kitą dieną po to, kai buvo pranešta apie pirminį sprendimą.

Šalių reikalavimai

12 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš ECB bylinėjimosi išlaidas.

13 ECB Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl ieškinio priimtinumo

14 ECB abejoja dėl ieškinio priimtinumo, kvestionuodamas ieškovės advokatų įgaliojimo galiojimą. Jis, be kita ko, pabrėžia, kad buvusi ieškovės valdyba įgaliojo advokatus 2005 m. rugsėjo 5 d. įgaliojimu *ad litem* ir 2023 m. kovo 23 d. susitarimu dėl atstovavimo, tačiau ieškovės likvidatorius nuo 2023 m. balandžio 6 d. atšaukė visus minėtos valdybos suteiktus įgaliojimus ir taip pripažino negaliojančiu ieškovės advokatų įgaliojimą šioje byloje.

15 Atsakydama į Bendrojo Teismo taikytą proceso organizavimo priemonę ieškovė 2024 m. spalio 23 d. pateikė papildomų dokumentų, įskaitant jos administratoriaus raštą, kad pagrįstų savo advokatų įgaliojimus. Ji taip pat rėmėsi 2019 m. lapkričio 5 d. Sprendimu *ECB ir kt. / Trasta Komercbanka ir kt.* (C-663/17 P, C-665/17 P ir C-669/17 P, EU:C:2019:923), teigdama, kad jos advokatų įgaliojimai negali būti pripažinti negaliojančiais, kaip Teisingumo Teismas nusprendė minėtame sprendime. Ji teigia, kad jos buvusi valdyba 2023 m. kovo 23 d. buvo įgaliota sudaryti

atstovavimo susitarimą su jos advokatais. Ji priduria, kad nors jos likvidatorius vėliau atšaukė visus minėtos valdybos išduotus įgaliojimus, į šį atšaukimą negalima atsižvelgti, kiek tai susiję su jos advokatams šioje byloje išduotais įgaliojimais, nes yra rizika, kad likvidatorius nekels abejonių dėl FKRK ar jai palaikant priimto akto, kuriuo buvo pradėtas jos likvidavimas, o tai prieštarautų veiksmingos teisminės gynybos principui. Likvidatoriaus elgesys gali pažeisti ieškovės, kaip privatinės teisės reglamentuojamo juridinio asmens, teisę į teisingą bylos nagrinėjimą. Tą patį savo administratoriaus laišką ieškovė pateikė kaip oficialų dokumentą, kad pagrįstų savo advokatų įgaliojimus.

16 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 19 straipsnį, taikomą Bendrajam Teismui pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą, Europos Sąjungos teismuose juridiniams asmenims, kaip antai ieškovei, turi atstovauti advokatas, turintis leidimą verstis advokato praktika valstybės narės ar kitos valstybės, kuri yra Europos ekonominės erdvės (EEE) susitarimo šalis, teisme (šiuo klausimu žr. 2024 m. vasario 8 d. Sprendimo *Pilatus Bank / ECB*, C-256/22 P, EU:C:2024:125, 35 punktą).

17 Atsižvelgiant į šią būtinybę, kad juridiniams asmenims atstovautų advokatas, turintis leidimą verstis advokato praktika valstybės narės ar kitos valstybės, kuri yra EEE susitarimo šalis, teisme, tokio asmens pareikšto ieškinio priimtinumas priklauso nuo įrodymo, kad atitinkamas asmuo iš tikrųjų priėmė sprendimą pareikšti ieškinį ir kad advokatai, kurie teigia jam atstovaujantys, iš tikrųjų buvo įgalioti šiuo tikslu (šiuo klausimu žr. 2024 m. vasario 8 d. Sprendimo *Pilatus Bank / ECB*, C-256/22 P, EU:C:2024:125, 57 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

18 Būtent siekiant įsitikinti, kad taip yra, pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 51 straipsnio 3 dalį reikalaujama, kad advokatai, kurie atstovauja privatinės teisės reglamentuojamam juridiniam asmeniui, pateiktų Bendrojo Teismo kanceliarijai to asmens išduotą įgaliojimą, nes, jo nepateikus, ieškinys pagal šio straipsnio 4 dalį gali būti nepriimtinas kaip netenkinantis formos reikalavimų (žr. 2024 m. vasario 8 d. Sprendimo *Pilatus Bank / ECB*, C-256/22 P, EU:C:2024:125, 58 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

19 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad buvusi ieškovės valdyba buvo teisėtai įgaliota 2005 m. rugsėjo 5 d. išduoti įgaliojimą *ad litem* ir 2023 m. kovo 23 d. sudaryti atstovavimo susitarimą su ieškovės advokatais šioje byloje.

20 2024 m. spalio 10 d. rašte, kurį ieškovė pateikė 2024 m. spalio 23 d. kaip atsakymą į Bendrojo Teismo proceso organizavimo priemonę ir kaip įgaliojimą ieškovės advokatams, jos administratorius teigia, kad likvidatoriaus sprendimas atšaukti įgaliojimus, paskelbtas 2023 m. balandžio 11 d. ir 2024 m. sausio 29 d., neturėjo įtakos įgaliojimų, kuriuos buvusi valdyba suteikė ieškovės advokatams šioje byloje, galiojimui. Ji priduria, kad ieškovės advokatai turi teisę jai atstovauti pagal minėtus įgaliojimus.

21 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad nors FKRK nėra nei ginčijamo sprendimo autorė, nei atsakovė Bendrajame Teisme, nes būtent šiuos du statusus turi ECB, vis dėlto FKRK dalyvavo priimant ginčijamą sprendimą, nes jis buvo priimtas remiantis jos pasiūlymu. Atsižvelgiant į pagal Latvijos teisę likvidatoriui pavestą užduotį, jis susiduria su interesų konfliktu, nes, Bendrajame Teisme konstatavus jo atstovaujamo juridinio asmens veiklos leidimo panaikinimą, jis galėtų būti paskatintas – priešingai šiai užduočiai – pašalinti bet kokį teisinį šio asmens likvidavimo procedūros pagrindą (šiuo klausimu žr. 2019 m. lapkričio 5 d. Sprendimo *ECB ir kt. / Trasta Komercbanka ir kt.*, C-663/17 P, C-665/17 P ir C-669/17 P, EU:C:2019:923, 74 punktą).

22 Taigi, kiek tai susiję su ieškovės advokatų atstovavimu šioje byloje, negalima atsižvelgti į tai, kad likvidatorius nusprendė atšaukti jų įgaliojimus, nes tai pažeistų ieškovės teisę į veiksmingą teisminę gynybą, įtvirtintą Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnyje (šiuo klausimu žr. 2019 m. lapkričio 5 d. Sprendimo *ECB ir kt. / Trasta Komercbanka ir kt.*, C-663/17 P, C-665/17 P ir C-669/17 P, EU:C:2019:923, 78 punktą).

23 Tokiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad ieškovės advokatai yra tinkamai įgalioti jai atstovauti.

24 Reikia pridurti, kad administratorius neginčija įgaliojimų, kurie iš pradžių buvo suteikti ieškovės advokatams.

25 Be to, ECB neginčijo įgaliojimų, kuriuos ieškovė galiausiai pateikė kaip oficialų dokumentą.

26 Taigi ieškinys yra priimtinas.

Dėl 2024 m. gruodžio 2 d. ieškovės pateiktų dokumentų priimtinumo

27 Dokumentu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2024 m. gruodžio 2 d.) ieškovė pateikė naujų pasiūlymų pateikti įrodymų: 2023 m. liepos 21 d. ir rugsėjo 5 ir 6 d., t. y. pirmojo atveju – anksčiau, nei buvo pareikštas ieškinys, o kitais atvejais – anksčiau, nei pateiktas dublikas. Per teismo posėdį ECB išreiškė abejonių dėl šių dokumentų priimtinumo.

28 Reikia priminti, kad Procedūros reglamento 85 straipsnio 3 dalyje nustatyta, jog išimties tvarka pagrindinės šalys dar gali pateikti įrodymų ar pasiūlymų pateikti įrodymų prieš baigiantis žodinei proceso daliai arba prieš Bendrajam Teismui priimant sprendimą išnagrinėti bylą nerengiant žodinės proceso dalies su sąlyga, kad vėlavimas juos pateikti yra pagrįstas.

29 Šiuo klausimu per teismo posėdį ieškovės buvo paprašyta pareikšti nuomonę dėl galimo pateiktų dokumentų nepriimtinumo ir nurodyti priežastis, pateisinančias tai, kad šie dokumentai galėjo būti pateikti tik teismo posėdžio išvakarėse. Ji tik pažymėjo, kad šiuos dokumentus jai perdavė likvidatorius, tačiau nenurodė, kada jie buvo perduoti, ir nepaaiškino, kodėl ji negalėjo iš likvidatoriaus gauti minėtų dokumentų anksčiau.

30 Šiomis aplinkybėmis 2024 m. gruodžio 2 d. pateiktus dokumentus reikia pripažinti nepriimtinais.

Dėl esmės

31 Grįsdama ieškinį ieškovė nurodo keturis pagrindus. Pirmasis pagrindas grindžiamas ECB vertinimo klaida, nes jis neatsižvelgė į tai, kad FKRK neįvykdė pareigos nacionaliniu lygmeniu priimti reglamentus, kuriais nustatomi kriterijai, taikytini dideliems norminių aktų, susijusių su kova su pinigų plovimu, terorizmo finansavimu ir ginklų platinimu (toliau – KPP/TF), pažeidimams. Antrasis pagrindas iš esmės grindžiamas tuo, kad ECB pažeidė pareigą pats išnagrinėti ir neapsiriboti FKRK atlikto vertinimo pakartojimu. Trečiasis pagrindas iš esmės grindžiamas pareigos motyvuoti pažeidimu dėl antrojo ir trečiojo veiklos leidimo panaikinimo motyvų ir ECB klaidomis dėl tų pačių motyvų. Ketvirtasis pagrindas grindžiamas teisės į gerą administravimą, kuri apima teisę būti išklausytam ir teisę susipažinti su bylos medžiaga, pažeidimu.

32 Bendrasis Teismas kartu išnagrinės pirmąjį ir antrąjį pagrindus, o vėliau – trečiąjį ir ketvirtąjį pagrindus.

Dėl pirmojo ir antrojo pagrindų

33 Pateikdama pirmąjį ir antrąjį pagrindus ieškovė ginčija ECB vertinimą dėl KPP/TF srities teisės aktų laikymosi. Iš esmės ji teigia, kad ECB neatliko savo vertinimo, bet jį grindė FKRK priimtais sprendimais, kuriuos buvo galima ginčyti, taip pat per nacionalinę administracinę procedūrą priimtais ankstesniais aktais, kurių ji negalėjo ginčyti nacionaliniame teisme.

34 Pateikdama pirmąjį pagrindą ieškovė teigia, kad ECB padarė vertinimo klaidą, nes neatsižvelgė į tai, kad FKRK nesilaikė Kredito įstaigų įstatymo 196 straipsnio 4 dalyje numatytos pareigos nacionaliniu lygmeniu priimti aktus, kuriais nustatomi dideliems KPP/TF srities pažeidimams taikytini kriterijai.

35 ECB pažeidė savo 2014 m. balandžio 16 d. Reglamento (ES) Nr. 468/2014, kuriuo sukuriama Europos Centrinio Banko, nacionalinių kompetentingų institucijų ir nacionalinių paskirtųjų institucijų bendradarbiavimo Bendrame priežiūros mechanizme struktūra (BPM pagrindų reglamentas) (OL L 141, 2014, p. 1), 83 straipsnio 2 dalyje numatytą pareigą priimant sprendimą panaikinti leidimą pačiam išnagrinėti aplinkybes, pateisinančias šį panaikinimą.

36 Ieškovė mano, kad ginčijamas sprendimas grindžiamas sprendimo pasiūlyme pateiktu FKRK vertinimu ir šios institucijos pateiktais dokumentais, o pagal BPM pagrindų reglamento 83 straipsnio 2 dalį to nepakanka.

37 Ieškovė primena 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013, p. 63; toliau – BPM reglamentas), 4 straipsnio 3 dalies, BPM pagrindų reglamento 83 straipsnio 2 dalies, 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013, p. 338), 18 straipsnio f punkto ir 67 straipsnio 1 dalies o punkto, taip pat Kredito įstaigų įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 8 punkto ir 196 straipsnio 3 bei 4 dalių nuostatas.

38 Atsižvelgdamas į minėtas nuostatas, ECB turėjo taikyti Kredito įstaigų įstatymą ir konstatuoti, kad nebuvo priimta nacionalinių norminių aktų, kuriais nustatomi kriterijai, taikytini dideliems KPP/TF pažeidimams.

39 Ieškovė priduria, kad negalima atmesti galimybės, kad jeigu šio sprendimo 38 punkte nurodyti nacionalinės teisės aktai būtų buvę priimti, dideliems pažeidimams taikomi kriterijai būtų kitokie nei 2022 m. gegužės 31 d. Europos bankininkystės institucijos (EBI), Europos vertybinių popierių ir rinkų institucijos (ESMA) ir Europos draudimo ir profesinių pensijų institucijos (EIOPA) pagal bendrą priežiūros mechanizmą (BPM) parengtoje ataskaitoje nurodyti kriterijai. Ši ataskaita neturi privalomosios teisinės galios ir negali pakeisti reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų, kurie turėjo būti priimti. Tas pats pasakytina apie FKRK rekomendacijas.

40 FKRK turėjo nurodyti kriterijus, leidžiančius ieškovės padarytus pažeidimus laikyti dideliais, ir ECB turėjo konstatuoti, kad FKRK sprendimuose trūksta vieno elemento, t. y. šio dydžio motyvavimo.

41 Atitinkamų reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų nepriėmimas per nustatytus terminus taip pat pažeidžia teisinio saugumo principą, nes ieškovė turi teisę iš anksto žinoti kriterijus, pagal kuriuos pažeidimai, kuriais ji kaltinama, kvalifikuojami kaip dideli.

42 Be to, ECB rėmėsi klaidingu teisiniu pagrindu. Ieškovė nurodo, kad kriterijų nebuvimą teisės aktų leidėjas pripažino svarbia spraga, nes Kredito įstaigų įstatymo pereinamojo laikotarpio nuostatų 84 punkte jis numatė, kad FKRK turėjo nustatyti minėtus kriterijus iki 2019 m. rugpjūčio 1 d., pagal Latvijos įstatymą priimdama reglamentuojamojo pobūdžio aktus, turinčius tokią pačią galią kaip Ministrų tarybos lygmeniu priimti nutarimai. Vis dėlto ji patikslina, kad šie aktai nebuvo priimti.

43 Ieškovė priduria, kad ECB privalo taikyti ne tik Sąjungos teisės nuostatas, bet ir, kai šią teisę sudaro direktyvos, nacionalinę teisę, kuria jos perkeliamos į nacionalinę teisę. Nagrinėjamu atveju Direktyva 2013/36 į Latvijos teisę buvo perkelta Kredito įstaigų įstatymu, kurį ECB turėjo taikyti. Be to, ECB patvirtino, kad turi išnagrinėti, ar įvykdytos nacionalinėje teisėje, siejamoje su Direktyvos 2013/36 18 straipsnio f punktu ir 67 straipsnio 1 dalies o punktu, numatytos sąlygos. Taigi jis turėjo nustatyti reikšmingas faktines aplinkybes ir nuspręsti, ar jos gali įrodyti, kad ieškovė buvo pripažinta atsakinga už didelį pažeidimą, kaip tai suprantama pagal nacionalinę teisę.

44 Šiomis aplinkybėmis, jei ECB, taikydamas Kredito įstaigų įstatymą, būtų konstatavęs, kad FKRK nepriėmė reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų KPP/TF srityje, jis nebūtų turėjęs ginčijamo sprendimo grįsti FKRK, kuri nesilaikė jai tenkančios pareigos, padarytomis išvadomis.

45 Ieškovė patikslina, kad Sprendimas Nr. 61, kuriuo grindžiamas ginčijamas sprendimas, buvo priimtas prieš priimant reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktą, kuriame turėjo būti nustatyti pažeidimo dydžio kriterijai KPP/TF srityje pagal Kredito įstaigų įstatymo 196 straipsnio 4 dalį. FKRK savo sprendimą grindė vidaus teisės aktu, nors tai neleidžiama pagal *Administratīvā procesa likums* (Administracinio proceso įstatymas; *Latvijas Vēstnesis*, Nr. 164, 2001) 67 straipsnio 6 dalį. Be to, Sprendimo Nr. 191 priėmimo dieną taip pat dar nebuvo priimti norminiai aktai, kuriuose būtų nustatyti minėti kriterijai.

46 Dėl antrojo pagrindo, kurį sudaro trys dalys, ieškovė, kiek tai susiję su pirma dalimi, teigia, kad ECB pažeidė rūpestingumo pareigą, nes nepatikrino pažeidimų, kuriais ji kaltinama Sprendime Nr. 191, ginčytame nacionaliniu lygmeniu. Kadangi ginčijamo sprendimo priėmimo dieną Sprendimas Nr. 191 nebuvo galutinis, ECB turėjo iš naujo išnagrinėti su juo susijusias faktines aplinkybes. Ieškovė dublike patikslina, kad 2023 m. rugsėjo 5 d. Regioninio administracinio teismo sprendimu dėl Sprendimo Nr. 191 pradėta procedūra buvo užbaigta po to, kai jos likvidatorius 2023 m. liepos 24 d. pateikė prašymą atsiimti pareiškimą.

47 Antrojo pagrindo antroje dalyje ieškovė teigia, kad ECB kruopščiai ir nešališkai neišnagrinėjo faktinių aplinkybių, susijusių su tyrimais, į kuriuos ji daro nuorodą ginčijamo sprendimo priedo 11 punkte. Ieškovė primena Latvijos tyrimo ir baudžiamojo proceso taisykles ir tai, kad nė vienam jos darbuotojui, valdybos nariui ir akcininkams nebuvo suteikta įtariamojo ar kaltinamojo statuso. Ginčijamame sprendime darydamas nuorodą į vykstantį baudžiamąjį procesą ECB pažeidė Chartijos 48 straipsnio 1 dalį, kurioje numatyta, kad kiekvienas dėl nusikaltimo kaltinamas asmuo laikomas nekaltu. Ieškovės teigimu, ECB negalėjo naudoti informacijos, susijusios su baudžiamojo persekiojimo pradėjimu, kaip ginčijamo sprendimo pagrindo.

48 Antrojo pagrindo trečioje dalyje ieškovė ginčija dokumentų, kuriais grindžiamas ginčijamas sprendimas, t. y. patikrinimo ataskaitų ir sprendimų Nr. 61 ir 191, teisinę galią. Ieškovės teigimu, ECB turėjo patikrinti, ar teisėtas sprendimo pasiūlymas, turintis esminių trūkumų, kurie daro įtaką ginčijamo sprendimo teisėtumui.

49 Pirma, dėl patikrinimo ataskaitų ieškovė teigia, kad nacionalinės teisės sistemoje būtent „tarpiniai sprendimai“ negali būti ginčijami. Tai yra paprasti raštai, kuriuose išreiškiama FKRK nuomonė, tačiau jie nėra galutiniai sprendimai. Šiomis aplinkybėmis ginčijamas sprendimas negali būti grindžiamas šiose ataskaitose pateikta informacija.

50 Ieškovė patikslina, kad, kiek tai susiję su 2012 m. patikrinimo ataskaita ir 2014 ir 2015 m. atliktais patikrinimais, ECB rėmėsi KPP/TF srities įstatymo pažeidimais, o jų FKTK nekvalifikavo kaip tokių.

51 Ieškovė taip pat nurodo, kad 2018 ir 2019 m. patikrinimo ataskaitos buvo apskųstos Sprendimu Nr. 191 ir kad jos neturėjo būti paminėtos ginčijamame sprendime. 2018 m. patikrinimo ataskaitoje pateikta informacija negali būti ginčijamo sprendimo pagrindas. Tas pats pasakytina apie informaciją, surinktą per 2021 m. gruodžio 13 d. pradėtą procedūrą, dėl kurios nebuvo priimta jokio galutinio sprendimo.

52 Antra, dėl sprendimų Nr. 61 ir 191 ieškovė teigia, kad pirmasis yra galutiniu tapęs aktas, kurio ji neginčijo, ir kad ji įvykdė visas iš šio akto kylančias pareigas. Kiek tai susiję su Sprendimu Nr. 191, tai, kad nacionalinis teismas atmetė ieškovės prašymą suteikti laikinąją apsaugą dėl šio sprendimo, negali turėti įtakos minėto sprendimo vertinimui iš esmės.

53 Trečia, FKRK raštai, susiję su ieškovės elgesiu, neturi galutinio sprendimo požymių.

54 Ieškovė priduria, kad ECB pažeidė nekaltumo prezumpcijos principą, kai rėmėsi dviem FKRK sprendimais, iš kurių vienas (Sprendimas Nr. 191) buvo ginčijamas, ir 2018 m. patikrinimo ataskaita, kuri yra tarpinis sprendimas. Jos teigimu, ginčas dėl FKRK sprendimų yra analogiškas ginčui dėl nacionalinės konkurencijos institucijos sprendimų skirti baudą, kuriems taikomos visos procesinės teisės į teisingą bylos nagrinėjimą garantijos. Pažeidimu kaltinamo asmens kaltė gali būti laikoma galutinai įrodyta, tik kai sprendimas, kuriuo konstatuojamas šis pažeidimas, tampa galutinis. Tačiau dėl ieškovės nėra jokio *res judicata* galią įgijusio teismo sprendimo, kuriuo būtų pripažinta jos atsakomybė už didelius pažeidimus. ECB turėjo patikrinti, ar dokumentai, kuriais rėmėsi, buvo galutiniai. Jis turėjo išnagrinėti Sprendimo Nr. 191 pagrįstumą arba juo nesiremti, nes jis buvo ginčijamas. Ieškovė priduria, kad Sprendimas Nr. 255 taip pat buvo ginčijamas teisme.

55 Kelis kartus nuoroda į Sprendimo Nr. 191 motyvus yra klaidinga, nes nė vienoje patikrinimo ataskaitoje, įskaitant 2018 m. patikrinimo ataskaitą, nėra tariamų išvadų, kuriomis ketinama remtis ginčijamame sprendime.

56 ECB ginčija ieškovės argumentus.

57 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pagal Direktyvos 2013/36 18 straipsnio f punktą kompetentingos institucijos gali panaikinti kredito įstaigai išduotą leidimą tuo atveju, jeigu ji padaro vieną iš šios direktyvos 67 straipsnio 1 dalyje nurodytų pažeidimų. Tai, remiantis minėtos direktyvos 67 straipsnio 1 dalie o punktu, taikoma įstaigai, kuri buvo pripažinta atsakinga už didelį nacionalinių nuostatų, priimtų pagal 2005 m. spalio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos

direktyvą 2005/60/EB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui ir teroristų finansavimui (OL L 309, 2005, p. 15), pažeidimą. Pastaroji direktyva buvo panaikinta ir pakeista 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB (OL L 141, 2015, p. 73).

58 Dėl kredito įstaigos veiklos leidimo panaikinimo pažymėtina, kad pagal BPM pagrindų reglamento 83 straipsnio 2 dalį „priimdamas savo sprendimą ECB atsižvelgia į: a) savo paties atliktą aplinkybių, pagrindžiančių panaikinimą, įvertinimą; b) kur taikytina, NKI panaikinimo sprendimo projektą; c) konsultaciją su atitinkama NKI <…>; d) bet kokias pastabas, kurias, laikydamasi [šio Pagrindų reglamento] 81 straipsnio 2 dalies ir 82 straipsnio 3 dalies, pateikė kredito įstaiga“.

59 BPM reglamento 4 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad „vykdydamas šiuo reglamentu jam pavestus uždavinius ir siekdamas užtikrinti aukštus priežiūros standartus ECB taiko visą atitinkamą Sąjungos teisę ir, kai tokią Sąjungos teisę sudaro direktyvos, nacionalinės teisės aktus, kuriais tos direktyvos perkeliamos į nacionalinę teisę“. Šioje nuostatoje taip pat numatyta, kad „jei atitinkamą Sąjungos teisę sudaro reglamentai ir jei šiuo metu tais reglamentais valstybėms narėms aiškiai suteikiama galimybių pasirinkti, ECB taip pat taiko nacionalinės teisės aktus, kuriais pasinaudojama tomis galimybėmis“.

60 Iš BPM reglamento 4 straipsnio 3 dalies matyti, kad ECB turi taikyti nacionalinę teisę, kai ja perkeliamos atitinkamos direktyvos (šiuo klausimu žr. 2023 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Versobank / ECB*, C-803/21 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2023:630, 102 punktą).

61 Pažymėtina, kad ginčijamas sprendimas yra aktas dėl rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigos priežiūros, kurį priėmė ECB, turintis šiuo klausimu plačią diskreciją, nes, kaip nurodyta BPM reglamento 55 konstatuojamojoje dalyje, priežiūros uždavinių pavedimas jam reiškia didelę atsakomybę užtikrinti finansinį stabilumą Sąjungoje ir kuo veiksmingiau ir proporcingiau naudotis savo priežiūros įgaliojimais (pagal analogiją žr. 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Landeskreditbank Baden-Württemberg / ECB*, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 86 punktą).

62 ECB didelę diskreciją taip pat lemia tai, kad ginčijamas sprendimas apima sudėtingų ekonominių ir finansinių aplinkybių vertinimą (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2022 m. lapkričio 10 d. Sprendimo *Komisija / Valencia Club de Fútbol*, C-211/20 P, EU:C:2022:862, 34 punktą ir 2023 m. birželio 22 d. Sprendimo *Vokietija ir Estija / Pharma Mar ir Komisija*, C-6/21 P ir C-16/21 P, EU:C:2023:502, 52 punktą).

63 Šiomis aplinkybėmis vykdydamas tokio sprendimo, kaip ginčijamas sprendimas, motyvų pagrįstumo teisminę kontrolę Sąjungos teismas turi ne pakeisti ECB vertinimą savuoju, o patikrinti, ar šis sprendimas nėra pagrįstas iš esmės netiksliomis faktinėmis aplinkybėmis ir ar jame nėra teisės klaidos, akivaizdžios vertinimo klaidos arba piktnaudžiavimo įgaliojimais (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2021 m. rugsėjo 2 d. Sprendimo *EPSU / Komisija*, C-928/19 P, EU:C:2021:656, 96 punktą ir 2023 m. gegužės 4 d. Sprendimo *ECB / Crédit lyonnais*, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55 punktą).

64 Sąjungos teismas turi, be kita ko, patikrinti ne tik nurodytų įrodymų faktinį teisingumą, patikimumą ir nuoseklumą, bet ir tai, ar šie įrodymai apima visus esminius duomenis, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant sudėtingą padėtį, ir ar jie gali pagrįsti jais remiantis padarytas išvadas (2023 m. gegužės 4 d. Sprendimo *ECB / Crédit lyonnais*, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 56 punktas).

65 Būtent tokiomis aplinkybėmis reikia patikrinti ECB atliktą pirmojo veiklos leidimo panaikinimo motyvo vertinimą.

66 Remdamasis pirmuoju veiklos leidimo panaikinimo motyvu, nurodytu ginčijamo sprendimo 4 punkte, ECB nusprendė, kad nuo 2012 m. ieškovė pakartotinai ir nuolat pažeidinėjo kelis teisinius reikalavimus KPP/TF srityje, susijusius su vidaus kontrolės sistema (ginčijamo sprendimo 4.2.1 punktas), deramo klientų tikrinimo priemonėmis (ginčijamo sprendimo 4.2.2 punktas) ir pranešimais apie įtartinus sandorius FKRK finansinės žvalgybos padaliniui.

67 Ginčijamo sprendimo 4 punkte ir jo priede ECB nurodo motyvus, kurie, kaip jis mano, įrodo ieškovės padarytus didelius KPP/TF pažeidimus.

68 Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad ginčijamame sprendime ne tik pakartojama FKRK pozicija, išdėstyta pasiūlyme dėl sprendimo.

69 Iš tiesų iš ginčijamo sprendimo matyti, kad ECB pats atliko vertinimą, remdamasis įvairia informacija, išplaukiančia ne tik iš FKRK priimtų sprendimų, bet ir iš kitų nacionaliniu lygmeniu parengtų dokumentų, įskaitant patikrinimų ataskaitas ir priežiūros veiklą.

70 Ginčijamame sprendime ECB remiasi argumentais, pateiktais, be kita ko, sprendimuose Nr. 61 ir 191, taip pat 2012, 2014, 2018 ir 2021 m. patikrinimų vietoje ataskaitose, 2013, 2015, 2019 ir 2020 m. tikslinių patikrinimų vietoje ataskaitose, 2015 m. ne vietoje atliktų patikrinimų ataskaitose ir 2022 m. priežiūros ne vietoje veiklos srityje.

71 Reikia pažymėti, kad ECB galėjo pagrįstai atsižvelgti į sprendimus Nr. 61 ir 191 bei kitus šio sprendimo 70 punkte nurodytus dokumentus, kuriuose aprašyti ieškovės padaryti pažeidimai. Tai, kad šiuos dokumentus parengė FKRK, negali trukdyti ECB nei į juos atsižvelgti, nei remtis juose pateikta informacija savo vertinimui, kuriuo grindžiamas sprendimas panaikinti veiklos leidimą.

72 Šiuo klausimu, be kita ko, buvo nuspręsta, kad ECB turi kompetenciją panaikinti veiklos leidimą, remdamasis nacionalinių kompetentingų institucijų (toliau – NKI) konstatuotais pažeidimais (pagal analogiją žr. 2024 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Anglo Austrian AAB / ECB ir Far-East*, C-579/22 P, EU:C:2024:731, 47 punktą).

73 Dėl sprendimų Nr. 61 ir 191 reikia pridurti, pirma, kad ieškovė neginčijo pirmojo iš jų. Taigi ginčijamo sprendimo priėmimo dieną minėtas sprendimas buvo galutinis ir juo buvo galima remtis prieš ieškovę.

74 Dėl ieškovės nurodytos aplinkybės, kad NKI dar nebuvo priėmusi reglamentų, kuriuose būtų nustatyti kriterijai, leidžiantys jos padarytus KPP/TF srities pažeidimus laikyti dideliais, iš šalių rašytinių dokumentų ir per teismo posėdį pateiktų jų atsakymų matyti, kad FKRK pareiga priimti nuostatas, apibrėžiančias dideliems KPP/TF srities nuostatų pažeidimams taikytinus kriterijus, įsigaliojo tik 2019 m., iš dalies pakeitus Kredito įstaigų įstatymo 196 straipsnį, prie kurio, be kita ko, buvo pridėta 4 dalis.

75 Taigi minėta pareiga negaliojo Sprendimo Nr. 61, apimančio 2012–2016 m. laikotarpį, priėmimo dieną. Svarbu pažymėti, kad nors, kaip teigia ieškovė, Sprendimas Nr. 61 buvo priimtas remiantis, kiek tai susiję su didelių pažeidimų nustatymu, FKRK vidaus aktu, kuris priimant šį sprendimą nebuvo viešai paskelbtas, neginčijama, kad ieškovė neginčijo šio sprendimo, todėl bet kuriuo atveju ECB turėjo visišką teisę į jį atsižvelgti.

76 Be to, iš ECB atsakymo į Bendrojo Teismo pateiktą klausimą matyti, kad vien atsižvelgus į Sprendimą Nr. 61 ir, nepaisant Sprendimo Nr. 191, šioje byloje būtų buvę galima panaikinti leidimą.

77 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, atsižvelgiant į rizikos ribojimu pagrįstų taisyklių, kuriomis siekiama kovoti su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu, svarbą, taip pat į ypatingą kredito įstaigų atsakomybę šiuo klausimu ir į būtinybę kuo greičiau pašalinti šių taisyklių pažeidimų padarinius, reikia konstatuoti, kad nacionalinis administracinis sprendimas, kuriuo kredito įstaiga pripažįstama atsakinga už didelius nacionalinės teisės nuostatų, priimtų pagal Direktyvą 2005/60 (dabar – Direktyva 2015/849), pažeidimus, yra pakankamas pagrindas leidimui panaikinti (šiuo klausimu žr. 2022 m. birželio 22 d. Sprendimo *Anglo Austrian AAB ir Belegging-Maatschappij „Far-East” / ECB*, T-797/19, EU:T:2022:389, 50 punktą).

78 Be to, nors ieškovė Bendrajame Teisme teigė, kad laikėsi iš Sprendimo Nr. 61 kylančių pareigų, reikia priminti, jog pozicija, kad tam tikri konstatuoti pažeidimai buvo pašalinti ir nebegali pateisinti veiklos leidimo panaikinimo, pakenktų Sąjungos bankų sistemos apsaugos tikslui. Iš tiesų jis galėtų leisti didelių pažeidimų padariusioms kredito įstaigoms tęsti veiklą tol, kol kompetentingos institucijos įrodys, kad jos padarė naujų pažeidimų (pagal analogiją žr. 2022 m. birželio 22 d. Sprendimo *Anglo Austrian AAB ir Belegging-Maatschappij „Far-East” / ECB*, T-797/19, EU:T:2022:389, 61 punktą).

79 Antra, Sprendimas Nr. 191 buvo priimtas 2019 m., kai, ieškovės teigimu, teisės aktų nuostatos dar nebuvo priimtos siekiant nustatyti dideliems KPP/TF srities nuostatų pažeidimams taikytinus kriterijus.

80 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nors Sprendimas Nr. 191 buvo apskųstas nacionaliniu lygmeniu, pagal Latvijos KPP/TF įstatymo 80 straipsnį apskundus tokį sprendimą automatiškai sustabdomas tik dalies, susijusios su skirta bauda, poveikis, nedarant poveikio likusiai sprendimo daliai. Taigi ECB turėjo teisę atsižvelgti į Sprendime Nr. 191 padarytas išvadas.

81 Dėl argumento, susijusio su teisinio saugumo principo pažeidimu, darant prielaidą, kad yra pagrįsta hipotezė, jog reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų nepriėmimas per nustatytus terminus buvo susijęs su Sprendimu Nr. 191, reikia pažymėti, kad šiuo argumentu prireikus galėjo būti remiamasi pareiškiant ieškinį dėl šio sprendimo nacionaliniu lygmeniu. Vis dėlto, kiek tai susiję su veiklos leidimo panaikinimo procedūra, ECB priėmė sprendimą, kurio padariniai nebuvo sustabdyti, išskyrus su bauda susijusius padarinius, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 80 punkte.

82 Trečia, dėl argumento, kad ECB turėjo konstatuoti, jog nepriėmus nacionalinių reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų, kuriuose būtų nustatyti pažeidimų KPP/TF srityje dydžio kriterijai, į su juo susijusius FKRK nustatytus pažeidimus nebuvo galima atsižvelgti, reikia priminti, kad Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog, nors valstybės narės išlaiko kompetenciją įgyvendinti tokias nuostatas, kaip aiškiai numatyta BPM reglamento 28 konstatuojamojoje dalyje, ECB turi išimtinę kompetenciją panaikinti visų kredito įstaigų veiklos leidimą, neatsižvelgiant į jų

svarbą, be kita ko, kai jis grindžiamas Direktyvos 2013/36 67 straipsnio 1 dalies o punkte, į kurį daroma nuoroda šios direktyvos 18 straipsnyje, numatytu pagrindu, nes BPM reglamento 14 straipsnio 5 dalyje kaip veiklos leidimo panaikinimo sąlyga nustatyta vienos ar kelių priežasčių, pateisinančių panaikinimą pagal šios direktyvos 18 straipsnį, buvimas (šiuo klausimu žr. 2023 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Versobank / ECB*, C-803/21 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2023:630, 141 punktą).

83 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas nusprendė, kad pagal BPM rizikos ribojimu grindžiamos funkcijos centralizuojamos ECB lygmeniu, kartu numatant, kad dalyvaujančių valstybių narių NKI decentralizuotai vykdo veiklą prižiūrimos ECB, su juo bendradarbiauja ir jam padeda. Taigi BPM viduje, pirma, ECB įgyvendina tam tikrą išimtinę kompetenciją, t. y. „tiesioginę“ svarbių kredito įstaigų rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą ir pagal BPM reglamento 4 straipsnį jam suteiktą kompetenciją visų įstaigų atžvilgiu, neatsižvelgiant į jų svarbą. Antra, mažiau svarbių įstaigų rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra priskirtina prie minėtų NKI vykdomos decentralizuotos veiklos, o ją reglamentuojanti ir prižiūrinti aukščiausia instancija yra ECB, kurio uždavinys – užtikrinti tinkamą rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros sistemos veikimą ir veiksmingumą, taip pat nuoseklų ir vienodą rizikos ribojimo taisyklių taikymą visose dalyvaujančiose valstybėse narėse. ECB vykdo mažiau svarbių įstaigų „netiesioginę“ priežiūrą, kurią vykdydamos šios NKI bendradarbiauja su ECB ir teikia jam pagalbą. Be to, tos pačios NKI išsaugo kompetenciją srityse, kurios nereglamentuojamos BPM reglamente: vartotojų apsaugos, finansinių priemonių rinkų, KPP/TF ir kovos su korupcija (2021 m. spalio 6 d. Sprendimo *Ukrselhosprom PCF ir Versobank / ECB*, T-351/18 ir T-584/18, EU:T:2021:669, 131 punktas).

84 Šiomis aplinkybėmis NKI, šiuo atveju – FKRK, turi nustatyti KPP/KTF srities teisės aktų pažeidimus sudarančius elementus, o ECB savo ruožtu atlieka teisinį vertinimą, ar šios aplinkybės ir konstatuoti pažeidimai, kuriais grindžiamas pasiūlymas dėl sprendimo, pateisina veiklos leidimo panaikinimą ir proporcingumo vertinimą (pagal analogiją žr. 2021 m. spalio 6 d. Sprendimo *Ukrselhosprom PCF ir Versobank / ECB*, T-351/18 ir T-584/18, EU:T:2021:669, 197 punktą).

85 Be to, reikia pažymėti, kad ieškovė nepaaiškino, kodėl dėl kriterijų nebuvimo siekiant nustatyti pažeidimų dydį KPP/TF srityje turėjo būti padaryta kitokia išvada nei ta, kurią padarė FKRK dėl jos veiksmų šioje srityje. Ji taip pat nepaaiškino, kaip kriterijai, kurie turėjo būti taikyti, skyrėsi nuo pagal BPM parengtą 2022 m. gegužės 31 d. EBI, ESMA ir EIOPA ataskaitą (žr. šio sprendimo 39 punktą). Ieškovė tik teigė, kad FKRK parengtose patikrinimo vietoje ataskaitose nurodyti trūkumai klaidingai kvalifikuojami kaip pažeidimai.

86 Ketvirta, dėl argumento, susijusio su Sprendimu Nr. 191, kad nė vienoje patikrinimo ataskaitoje, įskaitant 2018 m. ataskaitą, nėra tariamų išvadų, kuriomis ketinta remtis ginčijamame sprendime, reikia priminti, kad, kaip iš esmės nurodyta šio sprendimo 72 punkte, ECB neprivalėjo tikrinti visų FKRK išvadų ir turėjo visišką teisę vertinti veiklos leidimo panaikinimą remdamasis, be kita ko, Sprendime Nr. 191 konstatuotais pažeidimais.

87 Galiausiai, kalbant apie vertinimus, kuriais paneigiama ieškovės nekaltumo prezumpcija, konkrečiau – ginčijamo sprendimo 4.4.4 punktą ir jo priedo 11 punktą, reikia, pirma, konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas yra administracinės procedūros, kuri skiriasi nuo prieš ieškovę pradėto baudžiamojo proceso, rezultatas. Antra, nors ginčijamo sprendimo priedo 11 punkte ir jo 4.4.4 punkte daroma nuoroda į šio baudžiamojo proceso pradėjimą, visų pirma, kaip aiškiai matyti iš šio priedo 11 punkto, tai daroma siekiant pabrėžti šios procedūros pasekmes tam tikrų akcininkų nuosavybės teisėms. Be to, kaip iš esmės matyti iš ginčijamo sprendimo 4.4.4 punkto,

baudžiamojo proceso pradėjimas nurodytas siekiant parodyti galimas šio pažeidimo pasekmes, o tai nesusiję su klausimu, ar ieškovė laikėsi įsipareigojimų, kylančių iš atitinkamų baudžiamųjų nuostatų.

88 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ECB nepadarė klaidų, kaip antai nurodytų šio sprendimo 63 punkte, kai rėmėsi motyvu, kad ieškovė buvo pripažinta atsakinga už didelį nacionalinės teisės nuostatų KPP/TF srityje pažeidimą, kaip tai suprantama pagal
Direktyvos 2013/36 67 straipsnio 1 dalies o punktą. Taigi, pirmąjį ir antrąjį pagrindus reikia atmesti kaip nepagrįstus.

89 Šiomis aplinkybėmis reikia priminti, kad, kaip iš esmės pažymėta šio sprendimo 57 punkte, siekiant pateisinti veiklos leidimo panaikinimą pakanka, kad būtų padarytas vienas iš Direktyvos 2013/36 67 straipsnio 1 dalyje nurodytų pažeidimų. Šiuo klausimu ECB per procedūrą patikslino, kad kiekvienas iš trijų ginčijamo sprendimo 2.6 punkte nurodytų motyvų pats savaime pateisina veiklos leidimo panaikinimą. Atsakydama į Bendrojo Teismo per teismo posėdį pateiktą klausimą ieškovė pripažino, kad šio aspekto neginčijo per rašytinę šio proceso dalį.

90 Kadangi nagrinėjamu atveju ieškovė negalėjo pagrįstai ginčyti, kad veiklos leidimo panaikinimas gali būti pagrįstas dėl Direktyvos 2013/36 67 straipsnio 1 dalies o punkto pažeidimo, nereikia nagrinėti, ar ECB padarė klaidų, kai nustatė kitus pažeidimus, be kita ko, pagal tos pačios direktyvos 67 straipsnio 1 dalies d punktą, kuriais, kaip teigiama ginčijamame sprendime, grindžiami antrasis ir trečiasis motyvai. Vis dėlto siekdamas išsamumo Bendrasis Teismas nagrinės trečiąjį pagrindą, kuriuo siekiama užginčyti du pastaruosius motyvus.

Dėl trečiojo pagrindo

91 Pateikdama ieškinio trečiąjį pagrindą ieškovė teigia, pirma, kad ECB tinkamai nemotyvavo ginčijamo sprendimo, kiek jis susijęs su jo gebėjimu parengti ir įgyvendinti rizikos ribojimu pagrįstą strategiją, politiką ir procedūras, skirtas jos rizikai nustatyti, stebėti ir valdyti. Ginčijamame sprendime šiuo klausimu padaryta išvada negrindžiama jokia teisės nuostata ir ECB jai nepranešė nei apie savo apskaičiavimo metodus, nei apie konkrečių skaičiavimų rezultatus, kuriais grindžiama jo išvada. Motyvai grindžiami bendrais teiginiais, pateiktais ginčijamo sprendimo 6 punkte.

92 Nors ieškovė parengė atskirą strategiją dėl pakankamo kapitalo išsaugojimo 2022–2024 m. laikotarpiu ir įvykdė 2020 m. gruodžio 1 d. *Finanšu un kapitāla tirgus komisijas normatīvie noteikumi Nr. 227* (FKRK reglamentas Nr. 227; toliau – Reglamentas Nr. 227) nustatytus reikalavimus „Iekšējās kontroles sistēmas izveides normatīvie noteikumi“ („Nuostatos dėl vidaus kontrolės sistemos sukūrimo“), iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad toks įvykdymas būtų išnagrinėtas. Ieškovė priduria, kad FKRK prašyta informacija buvo daug išsamesnė, nei numatyta jos Reglamente Nr. 227, ir kad šios institucijos nurodytos spragos nebuvo pagrįstos jokia teisės akto nuostata. ECB neišnagrinėjo, kuo pasireiškė ieškovės padaryti teisės nuostatų pažeidimai, į kuriuos jis daro nuorodą ginčijamo sprendimo 6 punkte.

93 Ieškovė nurodo, kad FKRK nepriėmė jokio sprendimo dėl jos strategijos, politikos ir procedūrų, skirtų jos rizikai nustatyti, stebėti ir valdyti, atitikties Kredito įstaigų įstatymo 2 straipsnio 1 ir 2 dalims. Tai sutrukdė jai ginčyti per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimtas ginčijamas sprendimas, priimtus sprendimus.

94 Be to, ieškovė ginčija ginčijamo sprendimo 6 punktą, kiek jame nurodyta, kad Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalimis į nacionalinę teisę perkelta Direktyvos 2013/36 74 straipsnio 2 dalis, o tai neteisinga. Nei Direktyvos 2013/36 74 straipsnyje, nei jokioje kitoje šios direktyvos nuostatoje nenustatyta reikalavimo parengti ir įgyvendinti rizikos ribojimu pagrįstą strategiją, politiką ir procedūras rizikai nustatyti, stebėti ir valdyti. Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsniu buvo perkelta Direktyvos 2013/36 74 straipsnio 1 dalis, o šios direktyvos 74 straipsnio 2 dalis perkelta 2012 m. lapkričio 1 d. *Finanšu un kapitāla tirgus komisijas normatīvie noteikumi Nr. 233* (FKRK reglamentas Nr. 233) 5 punktu „Iekšējās kontroles sistēmas izveides normatīvie noteikumi“ („Nuostatos dėl vidaus kontrolės sistemos sukūrimo“). Neatsižvelgiant į šią tariamą klaidą, ginčijamo sprendimo 6 punkte nėra jokios ieškovės politikos ir procedūrų atitikties Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalims analizės, o tai neleidžia suprasti jos atžvilgiu priimtos priemonės reikšmės.

95 ECB ginčijamo sprendimo trečiojo motyvo nepagrindė konkrečiomis teisės nuostatomis ir nėra vienodų gairių, kuriomis jis būtų galėjęs remtis, kai nustatė galimą ieškovės strategijos neatitiktį rizikos ribojimu pagrįstiems reikalavimams. Be to, šioje byloje ECB nurodyti kriterijai yra neaiškūs ir netikslūs ir nėra apibrėžti nei gairėse, nei kaip rizikos ribojimu pagrįstos strategijos vertinimo kriterijai. Taip pat ginčijamo sprendimo 6.1.3 punkte pateikta nuoroda į 2022 m. vasario 10 d. FKRK raštą, kuriame buvo pateikti prašymai, visiškai nesusijusi su 2021 m. rugpjūčio 20 d. *Finanšu un kapitāla tirgus komisijas lēmums Nr. 105* (FKRK sprendimas Nr. 105; toliau – Sprendimas Nr. 105) rezoliucinės dalies 1 punkte nustatytu reikalavimu parengti konstatuotų problemų sprendimo veiksmų programą.

96 ECB daugiausia dėmesio skyrė 2022–2024 m. strategijai, tačiau nenagrinėjo ankstesnių metų strategijų. Ginčijamo sprendimo 6.2.2 punkte ECB rėmėsi tuo, kad 2018 m. įgyvendintina strategija neleido ieškovei pritraukti kapitalo siekiant ilgalaikio vystymosi ir rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų laikymosi. Nuoroda į strategijos neatitiktį didelei ieškovės operacijų rizikai daroma pateikiant bendrą apibūdinimą. ECB padarė vertinimo klaidą, nes ieškinio pareiškimo momentu ieškovė buvo moki ir neturėjo jokios mokestinės skolos.

97 Ieškovė priduria, kad ECB taip pat padarė vertinimo klaidų, kiek tai susiję su jo strategijos įgyvendinimu. Ginčijamo sprendimo 6.2.3 punkte pateiktas argumentas, susijęs su nepajėgumu ištaisyti klaidingą strategiją ir naujų akcininkų pritraukimu, yra „nereikšmingas“, nes ieškovė negalėjo įgyvendinti kokios nors strategijos, atsižvelgiant į priežiūros ir ankstyvosios intervencijos priemonių, kurias jai nustatė FKRK, taikymą. Be to, ginčijamo sprendimo 6.1.5 punkte pateiktas vertinimas nėra grindžiamas teisės nuostatomis.

98 Ieškovė priduria, kad ginčijamame sprendime nenurodyta, kokių procedūrų ir politikos ji neparengė ir neįgyvendino. Minėtame sprendime taip pat nenurodyta, nei kur šios faktinės aplinkybės konstatuotos, nei kokie pažeidimai padaryti. ECB negali remtis Sprendimu Nr. 105 kaip ginčijamo sprendimo motyvavimu.

99 Antra, ieškovė ginčija antrąjį veiklos leidimo panaikinimo motyvą, t. y. tai, kad nuolat nesilaikoma Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos sukurti veiksmingą vidaus kontrolės sistemą vykdant kredito įstaigos veiklą. Iš tiesų ginčijamame sprendime veiklos leidimo panaikinimas buvo motyvuotas ne vidaus kontrolės sistemos ar Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalyje nurodytų elementų nebuvimu, ne sisteminėmis ir bendromis spragomis, o tuo, kad, ECB teigimu, buvo konstatuoti vidaus kontrolės sistemos, įdiegtos 2019–2021 m. laikotarpiu, veikimo trūkumai. ECB neatsižvelgė į ieškovės pateiktą informaciją ir pats neišnagrinėjo taikytinų teisės nuostatų.

100 ECB tiksliai nenurodė, kaip buvo pažeista kiekviena taikytina nuostata, ir neįvertino su įstaigos politika susijusios rizikos. Kiek tai susiję su konkrečiu ieškovės veiklos turiniu, jis nenurodė jokios konkrečios neatitikties taikytinoms nuostatoms, o ginčijamo sprendimo 5.2 punkte tik pabrėžė didelius ieškovės vidaus kontrolės trūkumus ir pernelyg didelės rizikos prisiėmimą. Neįmanoma nustatyti Reglamento Nr. 227 nuostatų, kurių nesilaikyta.

101 ECB rėmėsi tik Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalimi ir nenurodė, kad atlikdamas vertinimą rėmėsi Reglamento Nr. 227 nuostatomis. Be to, nors ECB nurodė 2019 m. FKRK atliktą kontrolę, jis rėmėsi Reglamentu Nr. 227, kuris įsigaliojo tik 2020 m. gruodžio 10 d. Taip pat vien faktinių aplinkybių aprašymo nepakanka pažeidimui įrodyti. Ieškovė neturėjo galimybės patikrinti ginčijamo sprendimo 5.2.3 punkte ECB padarytos išvados, kad ji negalėjo sukurti ir naudoti išsamios ir veiksmingos vidaus kontrolės sistemos, turinio. Minėto punkto formuluotė yra dviprasmiška ir nėra jokios aiškios ir tiesioginės nuorodos į Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalį.

102 ECB ginčija ieškovės argumentus.

103 Reikia pažymėti, kad, kaip per teismo posėdį patvirtino ieškovė, nepaisant trečiojo pagrindo pavadinimo, susijusio su pareigos motyvuoti pažeidimu, jis iš esmės gali būti suskirstytas į dvi dalis: pirmoji susijusi su veiklos leidimo panaikinimo antrojo ir trečiojo motyvų nepakankamu motyvavimu, o antroji – su klaidomis, kurias ECB padarė vertindamas tokius motyvus.

104 Dėl šio pagrindo pirmos dalies, grindžiamos nepakankamu motyvavimu, reikia priminti, kad pagal jurisprudenciją motyvavimas, kurio reikalaujama, be kita ko, pagal SESV 296 straipsnį, BPM reglamento 22 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą ir BPM pagrindų reglamento 33 straipsnio 1 ir 2 dalis, turi atitikti nagrinėjamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti priimtos priemonės pagrindimą, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę (šiuo klausimu žr. 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Landeskreditbank Baden-Württemberg / ECB*, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 punktą).

105 Reikalavimas pateikti motyvus turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, pateiktų motyvų pobūdį ir šio akto adresatų ar kitų asmenų, su kuriais jis tiesiogiai ir konkrečiai susijęs, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nereikalaujama, kad motyvuose būtų išdėstytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes tai, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnyje nustatytus reikalavimus, turi būti vertinama atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į kontekstą bei atitinkamą klausimą reglamentuojančių teisės normų visumą (šiuo klausimu žr. 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Landeskreditbank Baden-Württemberg / ECB*, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 87 punktą).

106 Dėl antrojo ir trečiojo motyvų, kurie, ieškovės nuomone, nepakankamai motyvuoti, reikia pažymėti, kad juos būtina nagrinėti tokia tvarka, kokia jie pateikti ginčijamame sprendime, patikslinant, kad jie yra glaudžiai susiję.

107 Konkrečiai kalbant, ginčijamo sprendimo 5 punkte nagrinėdamas antrąjį motyvą, susijusį su pareiga įdiegti veiksmingas vidaus kontrolės sistemas (Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalis), ECB savo analizę atliko platesniame kontekste nei trečiasis motyvas, nurodytas to paties sprendimo 6 punkte, susijęs su ieškovės rizikos valdymu įgyvendinant rizikos ribojimu pagrįstą strategiją, politiką ir procedūras. Taigi ginčijamo sprendimo 5.1.1 punkte jau daroma nuoroda į

Direktyvos 2013/36 74 straipsnio 1 dalyje numatytą prižiūrimų subjektų pareigą turėti patikimas valdymo priemones, įskaitant aiškią organizacinę struktūrą su tiksliai apibrėžta, skaidria ir nuoseklia atsakomybe, veiksmingus rizikos, su kuria susiduria arba gali susidurti įstaigos, nustatymo, valdymo, stebėsenos ir pranešimo apie ją procesus, tinkamą vidaus kontrolės mechanizmą, įskaitant patikimas administracines ir apskaitos procedūras, valdymą, stebėseną ir ataskaitų apie ją teikimą. Be to, to paties sprendimo 5.1.2 punkte minima ieškovės situacija, kiek tai susiję su jos rizikos valdymu.

108 Pirma, reikia konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas yra pakankamai motyvuotas, kiek tai susiję su antruoju motyvu, nagrinėtu ginčijamo sprendimo 5 punkte.

109 Iš tiesų ginčijamo sprendimo 5.1 punkte ECB nurodo aplinkybes, kurios, kaip jis mano, leidžia konstatuoti pareigos įdiegti veiksmingas vidaus kontrolės sistemas pažeidimą. Šie elementai išsamiai išdėstyti minėto sprendimo 5.1.1–5.1.12 punktuose.

110 Be to, ginčijamo sprendimo 5.2 punkte ECB nurodo įvairias nuostatas, kurios, kaip jis mano, buvo pažeistos. Šiuo klausimu jis nurodo Kredito įstaigų įstatymo 34^{1} straipsnio 1 dalį ir 27 straipsnio 1 dalies 8 punktą, kuriais perkeliamas Direktyvos 2013/36 18 straipsnio f punktas, siejamas su tos pačios direktyvos 67 straipsnio 1 dalies d punktu ir 74 straipsniu. Šios nuostatos, jose numatytos pareigos ir pažeidimai, kuriais kaltinama ieškovė, išsamiai aprašyti ginčijamo sprendimo 5.2.1–5.2.5 punktuose.

111 Be to, ginčijamo sprendimo 5.3 punkte ECB paaiškina išvadą, kurią padarė siekdamas pateisinti veiklos leidimo panaikinimą, motyvuodamas pareigos sukurti nagrinėjamas vidaus kontrolės sistemas pažeidimu. Jis pabrėžia, kad ši pareiga buvo pažeidinėjama, be kita ko, ilgą laiką (ginčijamo sprendimo 5.3.2 ir 5.3.5 punktai) ir pakartotinai (ginčijamo sprendimo 5.3.2–5.3.6 punktai).

112 Net darant prielaidą, kad ECB nenurodė visos informacijos, susijusios su antruoju motyvu, vis dėlto atsižvelgiant į šio sprendimo 105 punkte primintus reikalavimus ginčijamame sprendime pateiktos informacijos pakanka, kad būtų galima suprasti aptariamą motyvą ir priežastis, dėl kurių šiuo pagrindu buvo panaikintas veiklos leidimas.

113 Dėl ieškovės argumento, kad ECB tiksliai nenurodė, kad jos tariami trūkumai neatitinka taikytinų nuostatų, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 5.2 punkte ECB, kiek tai susiję su antrajame motyve nurodytos pareigos esme, aiškiai nurodė visas nuostatas, kurias laikė taikytinomis, t. y. Kredito įstaigų įstatymo 34^{1} straipsnio 1 dalį, kuria, kaip jis teigia, į nacionalinę teisę perkeltas Direktyvos 2013/36 74 straipsnis, ir Reglamento Nr. 227 6 ir 53 punktus, todėl, priešingai, nei teigia ieškovė, tai leidžia nustatyti nuostatas, kurių nesilaikyta.

114 Be to, nors ieškovė kritikuoja ginčijamo sprendimo 5.2.3 punktą, motyvuodama tuo, kad negali patikrinti jo turinio, reikia konstatuoti, kad toks patikrinimas vis dėlto gali būti atliktas remiantis išvadomis, padarytomis per 2019 ir 2021 m. patikrinimus vietoje, į kurias daroma nuoroda tame punkte. Ieškovė neteigia, kad negalėjo ginčyti minėto 5.2.3 punkto turinio, remdamasi jame nurodytų patikrinimų išvadomis.

115 Antra, kalbant apie ginčijamo sprendimo 6 punkte aptartą trečiojo motyvo motyvavimą, pažymėtina, kad jo perskaitymo taip pat pakanka konstatuoti, jog motyvavimo nereikia laikyti nepakankamu.

116 Iš tiesų ginčijamo sprendimo 6.1 punkte ECB nurodo aplinkybes, kurios, kaip jis mano, padeda konstatuoti pareigos nustatyti ir įgyvendinti rizikos ribojimų pagrįstą politiką ir procedūras, leidžiančias ieškovei valdyti savo riziką, įskaitant savalaikį savo rizikos nustatymą, vertinimą, analizę ir stebėseną, pažeidimą. Šios aplinkybės išsamiai išdėstytos minėto sprendimo 6.1.1–6.1.7 punktuose.

117 Ginčijamo sprendimo 6.2 punkte ECB nurodo įvairias nuostatas, kurios, kaip jis mano, buvo pažeistos. Šiuo klausimu jis nurodo Kredito įstaigų įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 8 punktą ir 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalis, kuriais perkeliamas Direktyvos 2013/36 18 straipsnio f punktas, siejamas su tos pačios direktyvos 67 straipsnio 1 dalies d punktu ir 74 straipsnio 2 dalimi. Aptariamos nuostatos ir jose numatytos pareigos išsamiai aprašytos ginčijamo sprendimo 6.2.1–6.2.4 punktuose.

118 Ginčijamo sprendimo 6.3 punkte ECB nurodė išvadą, kurią padarė siekdamas pateisinti veiklos leidimo panaikinimą, atsižvelgdamas į konstatuotą pažeidimą bent jau nuo Sprendimo Nr. 105, kuriuo ieškovei nustatomos ankstyvosios intervencijos priemonės, priėmimo.

119 Reikia konstatuoti, kad ieškovė dalyvavo procedūroje, per kurią buvo priimtas ginčijamas sprendimas, todėl žinojo šio sprendimo priėmimo aplinkybes.

120 Šiomis aplinkybėmis matyti, kad ginčijamame sprendime pateikta informacija, susijusi su antruoju ir trečiuoju motyvais, leido ieškovei (ir Bendrajam Teismui) suprasti priežastis, dėl kurių leidimas buvo panaikintas.

121 Šią išvadą patvirtina tai, kad šiame ieškinio pagrinde ieškovė ginčija ginčijamo sprendimo pagrįstumą ir teigia, kad ECB padarė vertinimo ar teisės klaidų arba rėmėsi netiksliomis faktinėmis aplinkybėmis, be kita ko, kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 5.2, 6.1.5, 6.2.2–6.2.4 ir 6.3.1 punktais.

122 Tokiomis aplinkybėmis trečiojo pagrindo pirma dalis, susijusi su pareigos motyvuoti pažeidimu, turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

123 Kiek tai susiję su trečiojo pagrindo antra dalimi, grindžiama antrojo ir trečiojo motyvų pagrįstumu, pagal šio sprendimo 63 punkte nurodytą jurisprudenciją reikia patikrinti, ar ginčijamame sprendime yra tariamų klaidų.

124 Pirma, dėl antrojo motyvo pažymėtina, kad ECB nusprendė panaikinti veiklos leidimą dėl to, kad ieškovė nuolat nevykdė Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos sukurti veiksmingą vidaus kontrolės sistemą vykdant savo veiklą, o ši pareiga patikslinta Reglamento Nr. 227 6 ir 53 punktuose.

125 Neginčijama, kad Kredito įstaigų įstatymo 34[1] straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Kredito įstaiga užtikrina, kad būtų sukurta ir veiktų išsami ir veiksminga vidaus kontrolės sistema, atitinkanti jos veiklos pobūdį, apimtį ir sudėtingumą. Vidaus kontrolės sistema apima tokius pagrindinius elementus:

1) organizacinę struktūrą, atitinkančią kredito įstaigos dydį ir veiklos riziką, kuri apima aiškiai nustatytą, nedviprasmišką ir sistemingą pareigų, leidimų ir atsakomybės, susijusių su operacijų vykdymu ir kontrole tarp struktūrinių padalinių ir už kredito įstaigą atsakingų darbuotojų, paskirstymą;

2) kredito įstaigos veiklai būdingos ir galimos rizikos nustatymo, valdymo, priežiūros ir pranešimo apie ją sistemą;

3) vidaus kontrolės procedūras;

4) darbo užmokesčio sistemą, įskaitant lyčių atžvilgiu neutralią darbo užmokesčio politiką.“

126 Direktyvos 2013/36 74 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Įstaigose turi būti nustatytos patikimos valdymo priemonės, įskaitant aiškią organizacinę struktūrą su tiksliai apibrėžta, skaidria ir nuoseklia atsakomybe, veiksmingi rizikos, su kuria kredito įstaiga susiduria arba gali susidurti, nustatymo, valdymo, stebėsenos ir pranešimo apie tokią riziką procesai, tinkami vidaus kontrolės mechanizmai, įskaitant patikimas valdymo ir apskaitos procedūras, ir atlygio politika bei praktika, suderinta su patikimu ir veiksmingu rizikos valdymu ir skatinanti tokį valdymą.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytos priemonės, procesai ir mechanizmai yra išsamūs ir proporcingi verslo modeliui ir įstaigos veiklai būdingos rizikos pobūdžiui, mastui bei sudėtingumui. Atsižvelgiama į 76–95 straipsniuose nustatytus techninius kriterijus.“

127 Svarbu pridurti, kad FKRK priėmė Reglamentą Nr. 227 pagal Kredito įstaigų įstatymo 34[1] straipsnio 1 dalį.

128 Reglamento Nr. 227 6 punkte numatyta, kad įstaigos vidaus kontrolės sistema organizuojama taip, kad įstaigos vadovybė turėtų pakankamą patikinimą, pirma, kad įstaigos turtas bus apsaugotas nuo nuostolių, nuo bet kokio neteisėto valdymo ir naudojimo ir nuo rizikos, susijusios su įstaigos veikla, antra, kad šio turto, atsižvelgiant į įstaigos kapitalą, sudedamąsias dalis ir proporciją, pakaktų su įstaigos veikla susijusiai rizikai padengti, ir, trečia, kad įstaiga veiktų pagrįstai, apdairiai ir veiksmingai, visiškai laikydamasi įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytų reikalavimų.

129 Be to, Reglamento Nr. 227 53 punkte nustatyti įstaigos rizikos politikos reikalavimai, tarp jų yra:

– veiksmų plano, kuriame būtų išdėstytos stebėtojų tarybos ir valdybos gairės (*tone from the top*) dėl veiksmų, kurių tikimasi iš visų įstaigos darbuotojų ir vadovų, siekiant užtikrinti rizikos valdymą atsižvelgiant į įstaigos pagrindines vertybes (*core values*), parengimas,

– įstaigos darbuotojų ir vadovų, kurių pareigos apima rizikos prisiėmimą įstaigos vardu, informavimas apie jų vaidmenis ir pareigas, susijusias su jų atitinkamų funkcijų vykdymu,

– veiksmingos komunikacijos įdiegimas įstaigoje, kuri padėtų kritiškai įvertinti rizikos valdymo srityje pareikštas nuomones,

– veikla, susijusi su rizikos prisiėmimu, atsižvelgiant į įstaigos rizikos pobūdį, ilgalaikius interesus ir nustatytus tikslus.

130 Iš minėtų nuostatų, be kita ko, matyti, kad atitinkami mechanizmai ir priemonės turi būti pritaikyti prie kylančios rizikos.

131 Nagrinėjamu atveju ECB ginčijamame sprendime pabrėžė, kad nuo 2018 m. ieškovės verslo modelis yra labai rizikingas, ir ji to neginčijo.

132 Šiomis aplinkybėmis nuo 2019 m. kovo 7 d. iki balandžio 30 d. ir nuo 2021 m. gegužės 10 d. iki liepos 16 d. buvo atlikti du ieškovės patikrinimai vietoje. Po pirmojo patikrinimo nustatyti rizikos valdymo vidaus kontrolės sistemos trūkumai, kurie neatitiko ieškovei kylančios rizikos lygio. Po antrojo patikrinimo, be kita ko, buvo pažymėta, kad per pirmąjį patikrinimą nustatyti trūkumai nebuvo ištaisyti ir kad ieškovė nenustatė savo rizikos valdymo kriterijų ir ribų. Iš konstatuotų aplinkybių matyti, kad ieškovė ir toliau vykdė netinkamą praktiką.

133 Be to, ginčijamo sprendimo 5.1 punkte nurodyti keli situacijų pavyzdžiai ir kiti per patikrinimus pateikti pavyzdžiai, kuriuose pabrėžiama netinkama vidaus kontrolės struktūra atsižvelgiant į ieškovės didelės rizikos ekonominį modelį. Atsižvelgdamas į nustatytas ieškovės vidaus kontrolės priemonių trūkumus, taip pat į tai, kad ji negalėjo priimti ir įgyvendinti taisomųjų priemonių, ECB, nepadarydamas klaidos, nusprendė, kad atitinkamos nuostatos buvo pažeistos.

134 Reikia pažymėti, kad, kaip jau buvo nurodyta nagrinėjant trečiojo pagrindo pirmą dalį, ECB, nurodydamas antrąjį motyvą, paminėjo Sąjungos ir nacionalinės teisės nuostatas, kurias laikė pažeistomis. Jis, be kita ko, rėmėsi Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalimi, taip pat Reglamento Nr. 227 6 ir 53 punktais.

135 Dėl kitų ieškovės pateiktų argumentų, visų pirma dėl argumento, kad buvo nurodyti tik ieškovės veiklos trūkumai, susiję su jos įdiegtos vidaus kontrolės sistemos veikimu, ir kad šie trūkumai nėra nei sisteminiai, nei bendri, pažymėtina, jog iš šio sprendimo 125–129 punktuose primintų nuostatų nematyti, kad tokio pobūdžio trūkumai negali būti laikomi pakankamais. Kaip jau buvo priminta šio sprendimo 130 punkte, mechanizmai ir priemonės turi būti pritaikyti prie kylančios rizikos, o jeigu rizika didelė, jie turi būti tokie, kad būtų galima konstatuoti iš nagrinėjamų nuostatų kylančių pareigų pažeidimus.

136 Be to, kalbant apie Kredito įstaigų įstatymo 34^1 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 227 6 ir 53 punktų taikymą ginčijamo sprendimo 5 punkte nurodytiems trūkumams ir pavyzdžiams, reikia pažymėti, kad niekas neleidžia daryti išvados, jog šios nuostatos negalėjo apimti šių trūkumų ir pavyzdžių.

137 Ieškovė teigė, kad ECB negalėjo remtis Reglamento Nr. 227 nuostatomis, nes jos kontrolę FKRK atliko 2019 m., o aptariamas reglamentas įsigaliojo tik 2020 m. gruodžio 10 d. Reikia pažymėti, kad ginčijamas sprendimas taip pat grindžiamas 2021 m. atliktu patikrinimu vietoje ir kad jame nurodyta, jog po 2020 m. tebėra trūkumų, o tai apima faktines aplinkybes, susiklosčiusias po Reglamento Nr. 227 įsigaliojimo, todėl juo galima remtis.

138 Galiausiai ieškovė ginčija ginčijamo sprendimo 5.1.2 punktą, motyvuodama tuo, kad ECB neatsižvelgė į jos jam pateiktą informaciją. Vis dėlto to nepakanka, kad būtų galima suabejoti minėtame punkte ECB padarytomis išvadomis, nes pabrėždamas, kad ieškovės trūkumai galėjo būti ištaisyti, jis pažymi, kad tai nesutrukdė atsirasti kitiems trūkumams ir jų tęstinumui.

139 Antra, dėl trečiojo motyvo pažymėtina, kad ECB nusprendė panaikinti ieškovės veiklos leidimą dėl to, kad ji nesilaikė pareigos nustatyti ir įgyvendinti rizikos ribojimu pagrįstą strategiją, politiką ir procedūras, leidžiančias jai valdyti savo riziką, įskaitant Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalyse, kuriomis į nacionalinę teisę perkelta Direktyvos 2013/36 74 straipsnio 2 dalis, nurodytą jos rizikos savalaikį nustatymą, vertinimą, analizę ir stebėseną.

140 Pagal Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 dalį kredito įstaiga parengia ir įgyvendina rizikos ribojimu pagrįstą strategiją, politiką ir procedūras, leidžiančias laiku valdyti – įskaitant savalaikį nustatymą, vertinimą, analizę ir stebėseną – kredito riziką ir sandorio šalies kredito riziką, koncentracijos riziką, pakeitimo vertybiniais popieriais riziką, rinkos riziką, operacinę riziką, įskaitant verslo modelio riziką, riziką, kylančią dėl užsakomųjų paslaugų naudojimo, ir įvykius, kurių tikimybė yra maža, tačiau kurie daro reikšmingą poveikį – palūkanų normos rizika, susijusi su neprekybiniu portfeliu, kredito maržos rizika, susijusi su neprekybiniu portfeliu, likutinė rizika, likvidumo rizika, pernelyg didelio sverto rizika ir kita kredito įstaigai reikšminga rizika.

141 Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad kredito įstaigos strategija, politika, procedūros ir sistemos turi atitikti kredito įstaigos veiklos sudėtingumą ir apimtį, taip pat priimtiną rizikos lygį, kurį nustato kredito įstaigos valdyba, ir turi būti rengiamos atsižvelgiant į sisteminę kredito įstaigos svarbą kiekvienoje valstybėje narėje, kurioje ji vykdo veiklą.

142 Ieškovė teigia, kad Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta pareiga įgyvendinti apdairią strategiją, o Direktyvos 2013/36 nuostatose tokio reikalavimo nėra.

143 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Direktyvos 2013/36 74 straipsnio 2 dalimi siekiama užtikrinti, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytos priemonės, procesai ir mechanizmai atitiktų įstaigos patiriamos rizikos pobūdį, mastą ir sudėtingumą. Šios direktyvos 74 straipsnio 1 dalyje reikalaujama, kad atitinkamai įmonės valdymo priemonės, rizikos nustatymo, valdymo, stebėsenos ir pranešimo apie ją procesai ir vidaus kontrolės mechanizmai būtų patikimi, veiksmingi ir tinkami, taip pat numatyta atlyginimų politika ir praktika, siekiant sudaryti sąlygas patikimam ir veiksmingam rizikos valdymui ir jį skatinti.

144 Vis dėlto pagal Direktyvos 2013/36 74 straipsnyje nustatytas aplinkybes niekas neleidžia daryti išvados, kad ECB padarė kokią nors akivaizdžią vertinimo klaidą, kai atsižvelgdamas į ieškovei kylančią riziką patikrino, ar ji taikė rizikos ribojimu pagrįstą strategiją remiantis Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalimis. Tokios rizikos ribojimu pagrįstos strategijos įgyvendinimas gali būti viena iš operacijų, leidžiančių pasiekti ir užtikrinti Direktyvos 2013/36 74 straipsnyje nustatytus tikslus.

145 Taigi ieškovės argumentas, grindžiamas klausimu, kuria nacionalinės teisės nuostata perkeliamas Direktyvos 2013/36 74 straipsnis, neturi reikšmės nagrinėjant trečiojo motyvo pagrįstumą.

146 Be to, dėl klausimo, ar ECB padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nes neišnagrinėjo ieškovės politikos ir procedūrų atitikties Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalims, reikia pažymėti, kad, kaip teisingai pažymėjo ECB, trečiasis motyvas akivaizdžiai atitinka dėl antrojo motyvo padarytą išvadą, t. y. ieškovės vidaus politikos ir procedūrų analizę, o tai neleidžia daryti išvados, kad ši politika ir procedūros nebuvo išnagrinėtos.

147 Bet kuriuo atveju, kadangi Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalys susijusios su pareiga, apimančia kelis aspektus, niekas nedraudė ECB sutelkti dėmesį į kai kuriuos iš šių aspektų, šiuo atveju į ieškovės strategiją, siekiant išsiaiškinti, ar ji laikėsi iš minėtos nuostatos kylančios pareigos. Kredito įstaigų įstatymo 34^2 straipsnio 1 ir 2 dalyse nenumatyta, kad pažeidimas gali būti nustatytas tik tuo atveju, jei konstatuojama, kad strategija, politika ir procedūros neatitinka nustatytų kriterijų.

148 Galiausiai, kalbant apie įvairias aplinkybes, kuriomis ECB rėmėsi konstatuodamas trečiajame motyve nurodytos pareigos pažeidimą, iš ginčijamo sprendimo 6.1.1–6.1.7 punktų matyti, kad ECB rėmėsi keliais ieškovės ir FKRK susirašinėjimais. Iš šių susirašinėjimų matyti, kad įvairūs ieškovės bandymai pakeisti savo strategiją buvo laikomi nepakankamais, kad atitiktų taikytinose nuostatose nustatytus kriterijus.

149 Ieškovė ginčijo kelias ECB nurodytas aplinkybes. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad net darant prielaidą, jog ECB padarė kokią nors akivaizdžią vertinimo klaidą dėl vieno ar kito iš šių elementų ar net dėl jų visumos, nėra pagrindo manyti, kad jo padaryta išvada būtų buvusi kitokia, jei nebūtų šių tariamų klaidų. Iš tiesų tam, kad taip būtų, reikia, kad tokios klaidos, vertinamos atskirai ar kartu, būtų turėjusios lemiamą reikšmę pateikiant trečiąjį motyvą. Atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 6.1 punkte nurodytų kitų FKRK ir ieškovės susirašinėjime padarytų išvadų dėl pastarosios priimtos strategijos jos finansinei padėčiai užtikrinti skaičių, be kita ko, į tai, kad neginčijama, jog ieškovė patyrė nuostolių nuo 2017 m. ir negalėjo atkurti savo pelningumo, taip pat prisiėmė pernelyg didelę riziką, ECB turėjo teisę remtis trečiuoju motyvu, kad pateisintų veiklos leidimo panaikinimą.

150 Be to, konkrečiai dėl ginčijamo sprendimo 6.1.5 punkto ieškovė nurodė, kad pateikė naują 2022–2024 m. laikotarpio strategijos versiją ir kad FKRK jos paprašė pateikti daugiau išsamesnės informacijos, nei numatyta Reglamento Nr. 227 nuostatose. Kaip pažymėjo ECB, pagal Kredito įstaigų įstatymo nuostatas FKRK turėjo teisę prašyti ieškovės taikyti jos paskelbtas nuosavo kapitalo didinimo priemones.

151 Kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 6.2.2 punktu, ieškovė remiasi savo finansine padėtimi, ginčydama tai, kad, ECB teigimu, įgyvendintina strategija neleido jai pritraukti kapitalo siekiant ilgalaikio vystymosi ir nuolat laikytis rizikos ribojimu grindžiamų reikalavimų. Ji nurodė, kad dėl jos nebuvo pradėta jokios nemokumo procedūros. Kaip pažymėjo ECB, FKRK konstatavo, kad ieškovė patyrė nuostolių nuo 2017 m. ir jai nepavyko atkurti savo pelningumo. Ji taip pat nurodė kelis aspektus, patvirtinančius ieškovės finansinės padėties nepastovumą, taip pat, be kita ko, nuolatinį metinių nuostolių, kuriuos lemia ir tam tikros investicijos, didėjimą, ir tai, kad papildomų nuosavo kapitalo obligacijų emisijos projektas yra nerealistiškas. Šiomis aplinkybėmis niekas neleidžia daryti išvados, kad ginčijamo sprendimo 6.2.2 punkte pateikti argumentai dėl ieškovės finansinės padėties buvo netikslūs.

152 Dėl ginčijamo sprendimo 6.2.3 punkto ieškovė mano, kad argumentas, susijęs su negalėjimu ištaisyti savo klaidingos strategijos ir pritraukti naujų akcininkų, buvo „nereikšmingas“, nes laikotarpiu po 2021 m. rugpjūčio mėn. ji neturėjo galimybės įgyvendinti kokios nors strategijos,

atsižvelgiant į FKRK jai nustatytų priežiūros ir ankstyvosios intervencijos priemonių taikymą. Vis dėlto toks argumentas negali įrodyti, kad ECB išvada, jog dėl rizikos ribojimu pagrįstos strategijos ir gyvybingo verslo modelio nebuvimo ieškovė buvo priklausoma nuo papildomų investicijų, atsižvelgiant į ilgą laiką sukauptus nuostolius, yra klaidinga.

153 Dėl ginčijamo sprendimo 6.2.4 punkto ieškovė teigia, jog ECB padarė klaidingą išvadą, kad ji veikė laikydamasi savo 2018 m. strategijos ir kad šiuo klausimu neatsižvelgė į kelias aplinkybes. Vis dėlto, kadangi šios aplinkybės yra tik anksčiau išnagrinėtų argumentų, kurie buvo pateikti siekiant užginčyti ECB vertinimą ir nebuvo laikomi pagrįstais, pakartojimas, jie negali įrodyti jokios akivaizdžios ECB vertinimo klaidos.

154 Dėl ginčijamo sprendimo 6.3.1 punkto ieškovė mano, kad ECB negali remtis pažeidimo dydžiu ir trukme, nes to sprendimo 6 punkte tai visiškai nenagrinėjama. Vis dėlto reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 6.3.1 punkte pateikiama išvada dėl visų 6.1.1–6.2.4 punktuose nurodytų aplinkybių, kurios yra pažeidimai, įvertinus šias faktines aplinkybes pagal taikytinas nuostatas. Atlikdamas tokį vertinimą ECB akivaizdžiai galėjo pagrįstai nuspręsti, kad buvo padarytas didelis tam tikros trukmės pažeidimas.

155 Taigi ieškovė neįrodė, kad ECB padarė klaidų, kaip antai nurodytų šio sprendimo 63 punkte, kai rėmėsi antruoju ir trečiuoju motyvais, kad pagrįstų veiklos leidimo panaikinimą.

156 Taigi trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ketvirtojo pagrindo

157 Ieškovė iš esmės teigia, kad ECB pažeidė gero administravimo principą, kuris atitinka Chartijos 41 straipsnio 2 dalies a punkte įtvirtintą asmens teisę būti išklausytam ir Chartijos 41 straipsnio 2 dalies b punkte įtvirtintą kiekvieno asmens teisę susipažinti su savo byla ir kuris apima Chartijos 47 straipsnyje įtvirtintą teisę į veiksmingą teisminę gynybą.

158 Pirma, ieškovė primena jurisprudenciją, pagal kurią tik Sąjungos teismai gali užtikrinti veiksmingą teisminę gynybą nuo veiksmų, kuriuose dalyvauja nacionalinės valdžios institucijos ir ECB ir kurie skirti BPM įgyvendinti. Ši išimtinė Sąjungos teismo jurisdikcija apima tam tikrų sprendimų parengiamųjų aktų ar pasiūlymų dėl atitinkamų nacionalinių institucijų sprendimų, galinčių turėti įtakos ECB galutinio sprendimo turiniui, teisėtumo kontrolę.

159 Šiuo klausimu ieškovė tvirtina, kad sprendimo pasiūlymas iš esmės grindžiamas sprendimuose Nr. 215 ir 216 išdėstytais argumentais ir aplinkybėmis.

160 Ieškovė priduria, kad sprendimuose Nr. 215 ir 216 yra didelių trūkumų, kurie ne tik nepagrįstai apribojo jos teises ir pažeidė interesus, bet ir lėmė tai, kad ECB priėmė klaidingą ir nepagrįstą sprendimą. ECB turėjo išnagrinėti visus FKRK priimtus sprendimus, užtikrindamas jos teisę į teisingą bylos nagrinėjimą ir pagrįstą bei proporcingą procedūrą. Iš tiesų remdamasis savo bendraisiais priežiūros įgaliojimais ECB turi prižiūrėti, kaip nacionalinės valdžios institucijos laikosi BPM taisyklių pagal BPM pagrindų reglamentą, įskaitant susijusius nacionalinės teisės aktus. ECB turėtų atlikti išsamią nacionalinių valdžios institucijų pateiktų pasiūlymų panaikinti veiklos leidimą ir parengiamųjų priemonių teisėtumo kontrolę, visų pirma atsižvelgdamas į proporcingumo principą ir pagrindines procedūrines garantijas pagal Sąjungos teisę.

161 Antra, ieškovė nurodo, kad atitikties vertinimas ir Sprendimas Nr. 215 turi būti laikomi ginčijamo sprendimo parengiamaisiais aktais, patenkančiais į bendrųjų ECB priežiūros įgaliojimų sritį, ir kad FKRK pateikti aktai turi būti peržiūrėti. ECB neatliko šios peržiūros arba ji buvo nepakankama. ECB neišnagrinėjo parengiamųjų aktų, įskaitant Sprendimą Nr. 215. Šis sprendimas yra administracinis aktas, kurį valdžios institucija priėmė vieno ar kelių individualiai nurodytų asmenų atžvilgiu; juo nustatomi, pakeičiami ar nutraukiami teisiniai santykiai arba konstatuojami faktiniai santykiai. Jame yra du sprendimai, iš kurių vienas susijęs su pertvarkymo priemonės netaikymu, o kitas – su pasiūlymo panaikinti veiklos leidimą pateikimu ECB. Ieškovė priduria, kad ECB turi diskreciją spręsti dėl veiklos leidimo panaikinimo ir kad FKRK parengtas sprendimo projektas nėra privalomas. Nacionalinių valdžios institucijų dalyvavimas procedūroje, per kurią priimami Sąjungos aktai, negali paneigti kvalifikavimo kaip Sąjungos aktų, kai nacionalinių valdžios institucijų priimti aktai yra procedūros, per kurią tik Sąjungos institucija įgyvendina sprendimų priėmimo įgaliojimus, nesaistoma nacionalinių valdžios institucijų parengiamųjų aktų ar pasiūlymų, etapas.

162 Be to, ieškovė pažymi, kad pagal Administracinio proceso įstatymo 62 straipsnį administracija įpareigojama priimti sprendimą dėl administracinio akto, galinčio neigiamai paveikti jo adresatą, priėmimo ir išnagrinėti jo poziciją ir argumentus atitinkamoje byloje. Ji priduria, kad net privalomo administracinio akto atveju tam, kad būtų galima taikyti teisės nuostatą, procedūros šalis turi galimybę pateikti informaciją apie svarbias aplinkybes. FKRK Sprendime Nr. 215 nurodė priežastis, dėl kurių neišklausė ieškovės. Ieškovės teigimu, tai, kad FKRK su ja susitarė dėl pertvarkymo plano, buvo aktas, kuris nebuvo administracinės procedūros, per kurią priimtas Sprendimas Nr. 215, dalis. Taigi FKRK pateiktas pateisinimas negali būti laikomas pakankamu pagrindu neišklausyti ieškovės.

163 Trečia, ieškovė teigia, kad per ginčijamo sprendimo priėmimo procedūrą ECB pažeidė jos teisę susipažinti su bylos medžiaga. Šiuo klausimu ji teigia, kad BPM reglamento 22 straipsnio 2 dalyje numatyta, jog vykstant procedūrai turi būti gerbiama atitinkamų asmenų teisė į gynybą. Šiems asmenims suteikiama teisė susipažinti su ECB byla atsižvelgiant į teisėtą kitų asmenų interesą apsaugoti savo verslo paslaptis. Šiomis aplinkybėmis ieškovė tvirtina, kad neturėjo galimybės susipažinti su atitikties vertinimu priimant Sprendimą Nr. 215. Šis vertinimas jai taip pat nebuvo pateiktas, kai ji pasinaudojo teise susipažinti su bylos medžiaga per ginčijamo sprendimo priėmimo procedūrą. Taigi FKRK ir ECB pažeidė Chartijos 41 straipsnio 2 dalies b punktą, nes nesuteikė jai galimybės susipažinti su atitikties vertinimu.

164 Ketvirta, ECB suteikė ieškovei pernelyg trumpą terminą pastaboms dėl sprendimo pasiūlymo pateikti. 2023 m. sausio 30 d. ECB išsiuntė jai raštą, kuriame prašė pateikti pastabas dėl siūlomo sprendimo ir šiuo tikslu nustatė penkių dienų terminą. Ieškovė kreipėsi į ECB su prašymu pratęsti šį terminą, tačiau jis suteikė tik keturias papildomas darbo dienas ir atsisakė suteikti 20 dienų, o vėliau – 15 dienų terminą. ECB nemotyvavo savo sprendimo suteikti jai sutrumpintą terminą pastaboms pateikti.

165 Ieškovė priduria, kad jeigu būtų buvusi išklausyta per procedūrą, susijusią su Sprendimu Nr. 215, ir būtų turėjusi bent dvi savaites rašytinėms pastaboms dėl sprendimo pasiūlymo pateikti, būtų galėjusi pateikti savo pastabas dėl faktinių ir teisinių aplinkybių, nurodytų pirmajame, antrajame ir trečiajame pagrinduose. Taigi ji mano, kad, jei būtų buvusi išklausyta, procedūros rezultatas būtų buvęs kitoks.

166 ECB teigia, kad pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

167 Visų pirma dėl klausimo, ar ECB turėjo tikrinti sprendimus Nr. 215 ir Nr. 216, dėl pirmojo iš šių dviejų sprendimų reikia pažymėti, kad jis buvo priimtas per kitą pertvarkymo procedūrą nei veiklos leidimo panaikinimas, po kurio buvo priimtas ginčijamas sprendimas. Ši pertvarkymo procedūra visų pirma priklauso NKI kompetencijai, o veiklos leidimo panaikinimo procedūra, jeigu ji pradedama NKI tyrimais, užbaigiama ECB sprendimu.

168 Antra, nors ginčijamo sprendimo 3.4 punkte minimas Sprendimas Nr. 216, atrodo, kad jis susijęs su faktinių aplinkybių išdėstymu ir kontekstu. Iš šios aplinkybės negalima daryti išvados, kad siekiant pateisinti veiklos leidimo panaikinimą ginčijamame sprendime remiamasi tiek šiuo sprendimu, tiek Sprendimu Nr. 215. Kaip pažymėjo ECB, FKRK pareiškimas dėl žlugimo arba galimo žlugimo patenka į kitą procedūrą nei ta, pagal kurią panaikinamas veiklos leidimas.

169 Bet kuriuo atveju, kaip buvo konstatuota nagrinėjant ieškinio pirmąjį ir antrąjį pagrindus, nors priimdamas sprendimą ECB pagal BPM pagrindų reglamento 83 straipsnio 2 dalį turi atsižvelgti, be kita ko, į jo atliktą panaikinimą pateisinančių aplinkybių nagrinėjimą, tai nereiškia, kad jis turi žinoti apie bet kokį kitą NKI pagal jų kompetenciją priimtą sprendimą. Kaip priminta šio sprendimo 72 punkte, ECB turi kompetenciją panaikinti veiklos leidimą, remdamasis NKI nustatytais faktais.

170 Antra, dėl tariamo teisės susipažinti su atitikties vertinimu priimant Sprendimą Nr. 215 pažeidimo reikia pažymėti, kad ieškovės argumentas susijęs su kita procedūra nei ta, pagal kurią panaikinamas veiklos leidimas, todėl jį reikia atmesti kaip nereikšmingą.

171 Trečia, kalbant apie tariamai nepakankamą terminą pasinaudoti teise būti išklausytam, reikia priminti, kad ieškovei iš viso buvo skirtos devynios darbo dienos pastaboms dėl ginčijamo sprendimo projekto pateikti, kurios apima keturias papildomas dienas, palyginti su pradinėmis penkiomis dienomis. Neginčijama, kad nagrinėjamame sprendimo projekte buvo tik du dokumentai, apie kuriuos ieškovė iš anksto nežinojo.

172 Šiuo klausimu iš BPM pagrindų reglamento 31 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos matyti, kad ECB rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros procedūros šaliai iš principo turi būti suteikta galimybė pateikti rašytines pastabas per dvi savaites nuo dokumento, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybės, motyvai ir teisiniai pagrindai, kuriais ECB ketina pagrįsti rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros sprendimą, gavimo. Šio pagrindų reglamento 31 straipsnio 3 dalies trečioje pastraipoje numatyta, kad ypatingomis aplinkybėmis ECB gali sutrumpinti šį terminą iki trijų darbo dienų, o BPM reglamento 14 ir 15 straipsniuose nurodytais atvejais, įskaitant, be kita ko, minėto reglamento 14 straipsnio 5 dalyje nurodytą sprendimą panaikinti veiklos leidimą, jis taip pat sutrumpinamas iki trijų darbo dienų.

173 Atsižvelgiant į galiojančius teisės aktus, į galimybę sutrumpinti terminą ir į tai, kad ieškovė iš anksto nežinojo tik apie du prie sprendimo projekto pridėtus dokumentus, darytina išvada, kad ECB nepažeidė jos teisės būti išklausytai, kai numatė penkių dienų terminą, kuris vėliau buvo pratęstas keturiomis papildomomis dienomis, pastaboms dėl sprendimo projekto pateikti.

174 Be to, reikia pabrėžti, kad ieškovė neginčijo BPM pagrindų reglamento 31 straipsnio 3 dalies trečioje pastraipoje numatyto sutrumpinto termino teisėtumo. Jau buvo nuspręsta, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas atliko šioje nuostatoje numatyto termino pagrįstumo įvertinimą ir palygino, pirma, privačius kredito įstaigų interesus turėti kuo daugiau laiko savo pastaboms pateikti ir, antra, viešąjį interesą kuo greičiau atkurti teisėtumą (žr. 2021 m. spalio 6 d. Sprendimo *Ukrselhosprom PCF ir Versobank / ECB*, T-351/18 ir T-584/18, EU:T:2021:669, 374 punktą).

175 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ketvirtąjį pagrindą, taigi ir visą ieškinį, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

176 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė bylą pralaimėjo, iš jos reikia priteisti bylinėjimosi išlaidas pagal ECB reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (dešimtoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš *Baltic International Bank SE* bylinėjimosi išlaidas.

Porchia Jaeger Nihoul

Paskelbtas 2025 m. birželio 4 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.